

Кроками хмаринки – примари свободи

Після річного антракту Мистецький Арсенал провів наступний – VII-й – Великий Скульптурний Салон. Ставку зробили на 70 сучасних митців, які приурочили до події 200 робіт. Як зазвичай, в експозиції знайшлося місце для цілісних вкраплень – тематичних спеціальних проєктів. (Арт-директор Соломія Савчук, консультант Олександр Соловійов).

Ключове поняття нинішнього арт-форуму – експеримент. Це і надихає, і насторожує. Який, власне, експеримент, коли в мистецтві все давно сказано? Насправді, це запитання – неслухне, бо призводить до стагнації.

Експеримент є вічним колесом для нових дослідів, для відкриттів, які все-таки трапляються.

Пластичне мистецтво XXI століття фокусує зусилля на творенні оригінальних образів часто-густо за допомогою нетрадиційних скульптурних матеріалів. Епоха високих технологій дарує можливість безболісно-

результати майже наукових спроб нагадують голови монстрів.

Більшість інноваційних проєктів, презентованих в Арсеналі, так чи інакше доводять істину: будь-яка революція в задумах чи методи їх втілення (навіть за великого прагнення того самого безболісного відходу від ортодоксальності) не можлива без опори на класичні ази, без звертання до минулого. Знаний вітчизняний митець Олександр Сухоліт, розмірковуючи про мутації всередині образу, витягує на гора «Із домашнього музею скульптора» (так зветься авторський проєкт) моделі творів, натяки на майбутні твори, які з роками сприймаються як самостійні роботи. У їхній, на перший погляд, недовершеності – великий простір для уяви.

Арт-об'єкти, що називаються скульптурами, а також похідні від них (як-от інсталяції) пов'язані одним визначальним словом: «об'єм». Імпровізації на цю тему представили Олександр Дяченко, Олексій Золотарьов, Тамара Бабак, Олександр Бабак (проєкт «Об'єми»). Камінь, метал, дерево чи будь-що інше говорять своїми мовами, надсилають месиджі у Всесвіт саме завдяки тримірності.

Одесит Степан Рябченко – піонер у використанні в образотворчості широкого арсеналу новітніх матеріалів, умілець у поводженні з цифровим друком, сучасними полімерами, специфічними комп'ютерними про-

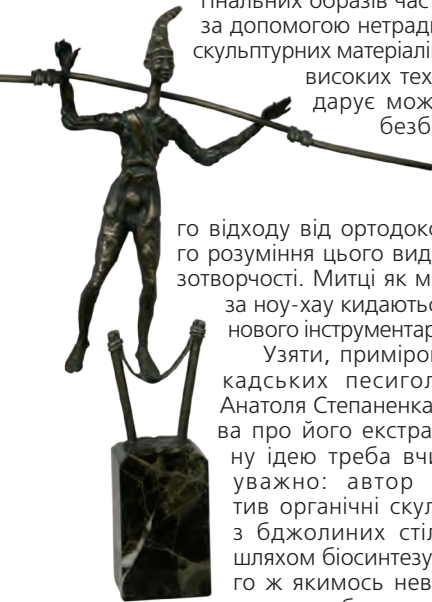
Ольга КРАСОВСЬКА,
Микола БІЛОКОПИТОВ (фото)

грамами – передусім спантелічує яскравими неоновими інсталяціями. Але особливо бентежить уяву дво-метровою скульптурою «Хмаринка-мандрівниця». І річ, можливо, не

в тім, що йдеться про досконалу на вигляд глазуровану кераміку. Або ж про зворушливий образ, народжений на 3D-принтері, а потім виліплений руками майстрів-ремесників. Як зауважує Рябченко, йдеться про «свободу художника, суспільства, висловів, творчості. Про те, що важливо для всіх людей». Хмаринка, що крокує куди хоче, – візуалізована свобода, най-примарніша, найнедосіжніша мрія людства.

Ця тема переплітається з концептом Великого Скульптурного Салону – експериментом. Доки є свобода – є експеримент. Доки є експеримент – є мистецтво.

го відходу від ортодоксального розуміння цього виду образотворчості. Митці як мисливці за ноу-хау кидаються у вир нового інструментарію.

Узяти, приміром, «Акадських песиголовців» Анатолія Степаненка. У слова про його екстравагантну ідею треба вчитатись уважно: автор виростив органічні скульптури з бджолиних стільників шляхом біосинтезу. До того ж якимось невідомим чином добився того, що

